

kommer man her i Byen op till en ganske betydelig Afgift. Vil man altsaa beregne vor Skattebyrde, er det ikke rigtig, naar det ærede Medlem siger, at hvis man ude paa Landet havde en Indtægt af 800 Kr. med den samme Skattebyrde som i Kjøbenhavn, vilde man være godt stillet. Man maa jo huske, at Pengene vel overalt have samme Værdi, men faktisk ikke samme Købeevne. En Haandværker ude paa Landet kan faa en Vejlighed med det samme Glæderum, hvorfor der herinde betales 3-400 Kr., for 40-50 Kr., og det er dog altsaa en ganske betydelig Forskel, enten man har en Indtægt paa 800 Kr. paa Landet eller i Byen, og det samme gælder ogsaa, hvis man har lidt mere. Man kan altsaa slet ikke beregne det paa den Maade. Dernæst sagde det ærede Medlem, at Grunden til, at saa mange Folk drog til Byerne, og særlig til Kjøbenhavn, var den stærke Beskæftelse, vi have. Jeg vil derom gerne sige et Par Ord og skal paa Forhaand forvare mig mod at være nogen Tilhænger af den økonomiske Teori, at det i særlig Grad gælder om at bestytte det nationale Arbejde. Jeg kan derimod godt vedfende mig at være en Tilhænger af den Anskuelse, at en hvilken som helst unaturlig Bærefordyrelse er et uvigtigt og galt Princip, at komme ind paa, men jeg maa dog paa den anden Side fremhæve dette, at det gaar ikke an at sige, at det gælder om at lave Forholdene saaledes, at de Vilkaar, der bydes, vort Haandværk, og Industri, blive mindre gode, end de ere for Djebliffet, blot for at Folk skulle tage til Taffe med nogle tarveligere Forhold ude paa Landet. Det synes mig at være et kulturfjendeligt Princip. Det gælder ikke om at opretholde vort Landbrug, selv om det kan være ganske lukrativt, hvis Forholdet er det, at vi fra Australien, Ostindien eller andetsteds kunne købe Landbrugsprodukter billigere, end de kunne avles paa vor egen Jord, naar vi saa samtidig ere i Stand til ved industrielt eller andet Arbejde at kunne bestæftige vor Landbrugsbefolkning saaledes, at de billigere kunne købe Landbrugsprodukterne andetsteds fra. Det gælder jo ikke om at arbejde paa en vis bestemt Maade med et vist bestemt Arbejde, men det, det gælder om, er at Befolkningen i det store og hele har Adgang til at ernære sig, og jeg synes ikke, at det er nogen Ulykke, at vi have faaet billigere Landbrugsprodukter, at Verdensmarkedet er blevet større, og at vi ogsaa have profiteret deraf, blot vi saa passe paa, at vi bestæftige os med andre Ting, som kunne sætte os i Stand til at løbe det, vi skulle bruge for at leve. Det samme ærede Medlem raillerede

over, at vi her i Kjøbenhavn gif paa Asfalt, og jeg tror ogsaa, at han nævnede elektrisk Belysning. Det glæder mig, at det ærede Medlem paastøner, at vi have det saa pænt, men jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg er sikker paa, at de allerfleste Kjøbenhavnere ikke sætte saa overdreven Pris derpaa. Hvis Forholdene kunne inbilliggøre det, vilde vi være meget glade ved at bo paa Landet, ved Landevejen og have vort eget Hus og vor egen Have. (Sung erjen: Saa kom derud!) Vi kunne ikke finde lønnende Bestæftigelse derude, derfor maa vi blive herinde. Naar vi maa lave elektrisk Bys og Asfalt og grave Masser af Millioner ned i vore Gader til Kloaker og lignende Ting, gøre vi det ikke for Fornøjelsens Skyld, men fordi det er en absolut Nødvendighed for, at de mange Mennesker kunne leve paa et saadant Sted, uden at de sanitære Forhold blive alt for slette. Det er sandelig ikke af Lutter Lyst, at disse Ting blive gjort, det er den haarde Nødvendighed, som tvinger os dertil, fordi Udviklingen nu en Gang er gaaet i denne Retning, og vi maa leve under disse Forhold. Det ærede Medlem sagde: kom ud paa Landet. Ja, hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller efterhaanden kunde tilegne sig den samme Opfattelse om den sunde Samfundsudvikling som den, jeg og mine Meningsfæller mere og arbejde for, saa haaber jeg ogsaa, at vi en Gang ville komme bort fra denne Ophobning i Kajerner og disse store Stenhobe, som vi kalde de moderne Storbys. De ere ganske sikkert ikke til Glæde for nogen; det er sikkert kun et meget lille Antal Mennesker, der synes, at det er noget rart, men vi ere nødt til under de givne Forhold at ofre en Del Penge paa sanitære Foranstaltninger, for at det overhovedet kan blive muligt at opholde sig der. Saa sagde det ærede Medlem i samme Forbindelse om Skatterne: Naar vi paa Landet sælge en Stæppe Land, maa vi straks svare til Staten, men i Kjøbenhavn kunne de handle med store Værdier paa Børsen uden videre. Det forholder sig ikke saaledes. Naar vi handle med Ejendomme i Kjøbenhavn, maa vi ogsaa svare vore Afgifter ligeom naar vi handle med Ejendomme paa Landet, og handle de med Børspapirer paa Landet, svare de heller ingen Afgifter, lige saa lidt som vi gøre det i Kjøbenhavn. Det forholder sig ikke saaledes, at der er Forskel; dert har det ærede Medlem slet ikke Ret. Hvis det ærede Medlem har Obligationer eller Aktier og gaar paa Børsen og sælger dem, bliver han ikke beskattet mere i Kjøbenhavn, end naar han sælger dem paa Landet eller omvendt, og ligeaa gælder det assurat de samme